

Gáspár Gyula:

TÉVEDÉSEK VÍGJÁTÉKA

Péntek este volt. Ilyenkor – zárás előtt – csak a leghűségesebb tagok választották a családi otthon, egy jó mozi vagy egy hangulatos söröző helyett a B&S-klubot.

Most is csak négy megrögzött roberjátékos üzte kedvenc sportját (ugye, sejtik, hogy melyiket?). Egyébként a B&S (azaz: Bridzs és Sakk)-klub legfontosabb, mondhatni: áthághatatlan szabálya szerint a klubtagok csak két tevékenységet folytathattak itt: *bridzsezhettek és sakkozhattak*. Akit rajtakaptak azon, hogy – például – olvasott, elmesélt egy történetet vagy egy viccet, szóba hozta a tévé előző esti krimijét, netán Nyilasi Tibor labdarúgóerényeit taglalta, azt igen szigorú büntetésnek vetették alá. Először is meg kellett tanulnia az összes reklámszöveget, amit a TV az előző héten sugárzott, majd ezek közül a klub elnöke által kiválasztottat egymás után 99-szer kellett végignéznie. Végezetül (ó, balsors!) a Hungária-együttes összes nagylemezét kellett végighallgatnia (fejhallgatóval!).

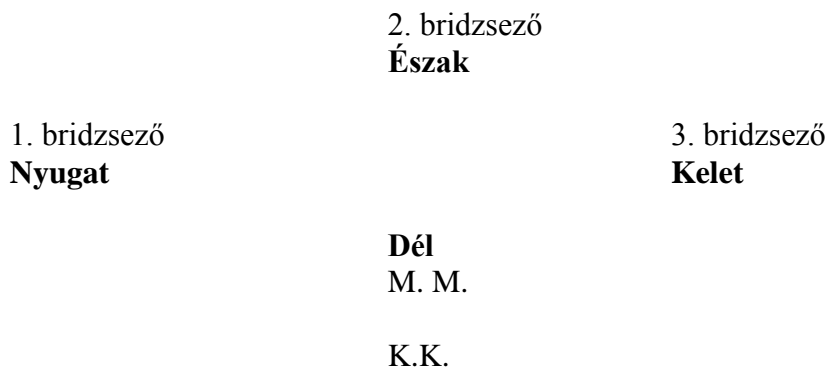
A klub több mint két éves fennállása alatt mindössze három rendbontás történt (az elkövetők közül kettő jelenleg is idegszanatóriumi kezelés alatt áll).

A négy elmélyült bridzsező észre sem vette, hogy Kutyaházi Kálmán, alapító tag belépett az ajtón hóna alatt egy sakktáblával, egy asztalhoz sietett, és leült – éppen a mellettük lévő asztalhoz. Ő sem vett tudomást róluk, már szedte is elő a figurákat, és elhelyezte őket a táblán (egy feladvány megfejtésén törte a fejét).

Pedig ha tudta volna, hogy a mögötte folyó partiban Macskaházi Miklós (szintén alapító tag), ősrégi, esküdt ellensége is részt vesz, biztosan a lehető legtávolabbi helyet választja, ha egyáltalán ott marad a klubban.

Kutyaháziról és Macskaháziról tudvalevő, hogy engesztelhetetlenül és véglegesen utálják egymást.

Kedves olvasó! Az elkövetkező események jobb megértése érdekében kérlek, vess egy pillantást az alábbi rajzra, amely a két ellenség elhelyezkedését mutatja:

Kutyaházit roppant bosszantotta, hogy kedvenc lapja, az Észjátékok sakkfeladvány-sorozatából épp az utolsót, a tizenkettediket nem tudja megoldani. E nélkül pedig nincs reménye a fődíj, egy kombinált bridzs- és sakkautomata elnyerésére. A feladvány nem tűnt nehéznek: világos lép, és a 6. lépésben mattot ad.

Csakhogy Kutyaházi nem volt igazán jó sakkozó, annál jobban értett viszont a bridzsjátékhoz – éppen fordítva, mint Macskaházi. (Talán éppen emiatt gyűlöltek egymást, mindkettő irigyelte a másik tudását.)

Ez volt a kérdéses feladvány:

„Az ötöst!” – utasította Macskaházi az asztalt, miután (jobb híján) az adu ászt játszotta ki.

„Mi a Menő Manó!” – töprengett el Kutyaházi (ezúttal mellőzve az előbbi, ellenszenvtől fűtött gondolatokat), és kirakta az 1. Hc5+ bxc5 lépéseket...

A másik asztalnál Macskaházi (aki persze nem is sejtette, hogy négyükön kívül más is van a helyiségben) éppen azt latolgatta, hogy melyik aduval folytassa a játékot: kicsivel (az ellenfél most már egyedül maradt királyára játszva), vagy a dámával (a védtelen bubi ellen).

„A dáma!” – hasított bele Kutyaháziba a felismerés – melyet az eddiginél hangosabban hozott saját maga tudomására –, és 2. Vb2+-ot lépett.

Macskaházi majd lefordult a székeről, amikor meghallotta a jól ismert és számára oly utálatos hangot (pedig csak halk suttogásként ért el hozzá, a többiek meg sem hallották). Már a száján volt a szokásos „Kibicnek kuss!” rendreutasítás, de meggondolta magát. („Próbáljuk ki, amit mond, s ha nem válik be, majd akkor...” – villant át az agyán.)

Az adu dámába Nyugattól a király, az asztról a nyolcas, Kelettől a bubi jött... A pikk hívást megütötte, majd a tízessel elvette az ellenfélnél maradt adut (az asztról kárót dobott).

Eközben Kutyaházi (aki a Vb2-t majdnem mattnak nézte!) szinte összeomlott 2. – Hb6+ láttán.

„Nincs más, mint 3. Kb3, amire 3. – Vxd5 után széthull az állás. Hát mégis becsapott ez az aljas...”

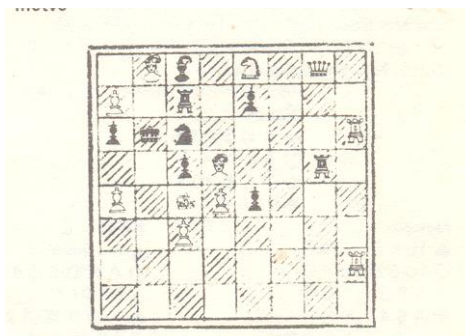
„Üssük!” – szólt ebben a sorsdöntő pillanatban Macskaházi, miután a kézből kijátszott káró királyra Nyugat a hetest tette.

„Hát persze!” – ütött a homlokára, majd b6-ra Kutyaházi. Ezt természetesen 3. – Kb6 követte (3. – Ka8-ra 4. Hxc7 matt).

Jelenleg ez volt a helyzet a két asztalnál:

	Észak	
	♦ B 9 6 4 3	
	♣ K 2	
Nyugat		Kelet
♦ 10		♠ 10 9 7 5
♣ D 10 8 7 5 3		♦ D 8
		♣ A
	Dél	
	♥ 4 3 2	
	♣ B 9 6 4	

illetve

„Jön a B!” (kiejtve: bö) ujjongott Kutyaházi, és 4. Bb2+-ot húzott.

Macskaházi ennek megfelelően a káró bubit kérte az asztalról: káró dáma, adu kettes, *káró tízes*. Csodálkozva vette észre, hogy valami furcsa, a hálához hasonló érzés tölti el Kutyaházi iránt.

Utóbbi maga is érzett valami megmagyarázhatatlan melegséget a szíve táján, és gyorsan kirakta a 4. – Ka5 5. Fxc7+ Kxa4 lépéseket, majd

„Bástya ...

Eközben Macskaházit már csak az asztalra kerülés problémája izgatta. Treff négyesére Nyugat ravaszul a tízest tette, „ingerelve” az asztali királyt, de

...a2...” – folytatta Kutyaházi egy kis nyomatékosító szünet után, ezért Macskaházi a *kettest* tette. Majd – miután Kelet az ásszal ütött – nagyvonalúan leterítette megmaradt lapjait.

„...és matt!” – illetve: „5 kör a kontrával teljesítve!” – hangzott szinte egyszerre...

Kutyaházi Kálmán összehajlítta a készletet. Macskaházi Miklós a lapokat szedte össze, partnerei már siettek haza.

A két egykori haragos egyszerre fordult egymás felé. Mosolyogva néztek egymásra. Szemükben a megértés fénye csillogott.

S bár ez a megértés félreértések sorozatának volt köszönhető, ezt egyikőjük sem tudta meg soha.

Vígjáték?

Hát igen. Tévedések vígjátéka...

1982. október-november